

Sygn. akt II Ka 514/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Grażyna Jaszczuk SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2017 r.

sprawy **D. D.**

oskarżonego z art. 271 §3 kk w zb. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt II K 178/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1599,99 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 514/16

UZASADNIENIE

D. D. oskarżony został o to, że w okresie od 3 grudnia 2010r. do 10 grudnia 2010r. daty bliżej nieustalonej w W., w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz udaremnienia wykonania ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Siedlcach w dniu 8 lipca 2010r. w sprawie o sygn. akt VGC 236/10 udaremniał zaspokojenie Z. P. – wierzyciela D. Sp.zo.o. – w ten sposób, że działając jako prokurent tejże Spółki oraz osoba uprawniona do wystawienia dokumentu polecił jej pracownikowi wystawienie faktury VAT nr (...) z datą 1 grudnia 2010r. poświadczającej nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, z której wynikało, że D. Sp.zo.o. w dniu 1 grudnia 2010r. zbyła na rzecz przedsiębiorstwa (...) sprzęt elektroniczny i komputerowy w postaci laptopów (...), (...) oraz A. (...), monitorów B. (...),(...), N. (...),(...) oraz (...), urządzeń wielofunkcyjnych (...) oraz H. (...), zestawu z okularami N. V. oraz nawigacji M.zajęty w dniu 3 grudnia 2010r. w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Węgrowie w sprawie o sygn. akt Km 1004/10, podczas gdy nie odpowiadało to prawdzie,

tj. o czyn z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 300 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. oskarżonego **D. D.** uznał za winnego tego, że w okresie od 3 grudnia 2010r. do 10 grudnia 2010r. daty bliżej nieustalonej w W., w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz udaremnienia wykonania umowy zawartej przed Sądem Rejonowym w Siedlcach w dniu 8 lipca 2010r. w sprawie o sygn. akt V GC 236/10 udaremnił zaspokojenie Z. P. – wierzyciela D. Sp.zo.o. – w ten sposób, że działając jako prokurent tejże Spółki oraz osoba uprawniona do wystawienia dokumentu wygenerował fakturę VAT nr (...) z datą 1 grudnia 2010r. poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, z której wynikało, że D. Sp.zo.o. w dniu 1 grudnia 2010r. zbyła na rzecz przedsiębiorstwa (...) sprzęt elektroniczny i komputerowy w postaci laptopów (...), (...) oraz A. (...), monitorów B. (...), (...), (...)" (...) oraz (...), urządzeń wielofunkcyjnych (...) oraz H. (...), zestawu z okularami N. oraz nawigacji M. zajęty w dniu 3 grudnia 2010r. w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Węgrowie w sprawie o sygn. akt Km 1004/10, podczas gdy nie odpowiadało to prawdzie, polecając następnie pracownikowi wyżej wymienionej spółki podpisanie powyższej faktury, tj. czynu z art. 271 §3 kk w zb. z art. 300 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 271 § 3 kk w zb. z art. 300 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 4 §1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 271 §3 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 3.305,68 złotych.

Apelację od tegoż wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył w całości wyrok na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 §2 kpk i art. 438 pkt 1 i 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 300 §2 kk wyrażającą się w niesłusznym przyjęciu, że D. D. dokonując sprzedaży w imieniu D. Sp.zo.o. działał z zamiarem udaremnienia wykonania orzeczenia sądu w sytuacji, gdy pomiędzy obydwoma firmami, mającymi siedzibę pod tym samym adresem, wielokrotnie dochodziło do transakcji, jak również firma (...).zo.o. prowadząc działalność gospodarczą, polegającą na handlu sprzętem elektronicznym, przez cały czas sprzedawała poszczególne towary innym firmom lub też osobom fizycznym, a wywodzenie z takiej sytuacji wniosku, że takie działanie miało na celu udaremnienie zaspokojenia jej wierzycieli, uniemożliwiłoby właściwie prowadzenie jakiegokolwiek działalności w zakresie handlu i doprowadziło od razu do upadku tego przedsiębiorstwa;

2. obrazę przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk polegającą na:

a/ oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonego korzystnych, nienależytej ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. D. w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są logiczne i konsekwentne, a dołączone przez niego na ostatniej rozprawie przykładowe faktury potwierdzają fakt, że faktura nr (...) została wystawiona przez niego w dniu 1 grudnia 2010r. i czynność ta miała rzeczywiście miejsce oraz nie miała na celu udaremnienie zaspokojenia Z. P., wierzyciela D. Sp.zo.o.;

b/ uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach, tj. przede wszystkim ustalenie, że faktura nr (...) została wystawiona po zajęciu przedmiotów przez komornika, czyli po dniu 3 grudnia 2010r. w sytuacji, gdy biegły powołany w niniejszej sprawie wydał opinię na podstawie wersji demonstracyjnych programów z 2012r. stwierdzając, że możliwe jest edytowanie daty faktury, podczas gdy faktura była wystawiana w pełnej wersji programu z 2010r. pomiędzy firmami (...).zo.o. oraz D. D. D. dochodziło do obrotów rzędu kilkuset tysięcy złotych

rocznie, a także wygląd faktury, jak również dołączone do akt dokumenty księgowe wskazują, iż niemożliwe było, aby data na niej oraz jej numeracja zostały dowolnie przeedytowane i musiała ona zostać wystawiona w dniu 1 grudnia 2010r.;

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 §1 i 3 kpk w zw. z art. 452 §2 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie nowych dowodów tj.

- dołączenia do akt odpisu fragmentu instrukcji obsługi dotyczącej programu (...) oraz płyty CD z całością instrukcji, z których wynika, kiedy można edytować faktury i czy istnieje możliwość ich edycji po przeniesieniu z tzw. „bufora”,

- wywołanie uzupełniającej opinii biegłego, który po zapoznaniu się z wyjaśnieniami składanymi przez oskarżonego w dniu 10 lutego 2016r. oraz dołączonymi do akt wzorami faktur wydrukowanych z tzw. „bufora” i fakturami VAT zaksięgowanymi odpowiedziałby na pytanie, czy faktura VAT z dnia 1 grudnia 2010r. została „wyjęta z bufora” i czy w związku z tym data na niej mogła być zmieniona i być inna niż 1 grudnia 2010r.

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. D. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 listopada 2016r. Sąd uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez zaliczenie do materiału dowodowego instrukcji obsługi dotyczącej programu (...) (k. 646-648) oraz płyty CD znajdującą się na k. 649 akt sprawy, a także dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego, który po zapoznaniu się z wyjaśnieniami składanymi przez oskarżonego w dniu 10 lutego 2016r. oraz dołączonymi do akt wzorami faktur wydrukowanych z tzw. „bufora” i fakturami VAT zaksięgowanymi miał odpowiedzieć na pytanie, czy faktura VAT z dnia 1 grudnia 2010r. została „wyjęta z bufora” i czy w związku z tym data na niej mogła być zmieniona i być inna niż 1 grudnia 2010r.

Biegły sporządził opinię i przesłał Sądowi II instancji w dniu 31 października 2017r. Sąd na rozprawie odwoławczej w dniu 5 grudnia 2017r. zaliczył ją w poczet materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnych motywów pozwala na bezsporne przyjęcie, że Sąd Rejonowy w Węgrowie, rozpoznając niniejszą sprawę po raz drugi, wnikliwie przeanalizował całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazując którym z tych dowodów przyznał walor wiarygodności i dlaczego, a którym z nich tego przymiotu nie nadał i z jakich przyczyn. Zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena przeprowadzonych na tym etapie postępowania dowodów jest pełna, logiczna i przekonująca. Została przeprowadzona zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 kpk. Znajduje wyraz w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, a jej prawidłowość pozwala się skontrolować w postępowaniu odwoławczym, nie wymagając korekty.

Brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, że Sąd orzekający dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na ustaleniu, iż oskarżony w okresie od 3 do 10 grudnia 2010r., w celu udaremnienia zaspokojenia Z. P. – wierzyciela firmy (...)zo.o wygenerował fakturę VAT nr (...) z datą 1 grudnia 2010r, w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, z której wynikało, że D. Sp.zo.o. w dniu 1 grudnia 2010r. zbyła przedsiębiorstwu (...) wymieniony w niej sprzęt elektroniczny i komputerowy, który w dniu 3 grudnia 2010r. został zajęty przez komornika. W ocenie skarżącego wyrok, przyjęcie powyższej okoliczności było nieuprawnione z uwagi na brak ku temu dostatecznych dowodów.

Argumenty podniesione w apelacji i jej uzasadnieniu we wskazanym zakresie należy potraktować jako polemiczne w stosunku do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Pomimo podjętej próby absolutnie nie wskazują one, które z ustaleń sądu nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania. To apelujący koncentruje swoją uwagę

na poszczególnych dowodach, wywodząc z nich dla oskarżonego korzystne skutki, tracąc przy tym z pola widzenia materiał dowodowy oceniony nie tylko jako każdy dowód z osobna, ale przede wszystkim w sposób całościowy, we wzajemnym powiązaniu, jak to uczynił Sąd orzekający. Bezspornym w sprawie jest to, iż żaden przeprowadzony dowód nie wskazuje w bezpośredni sposób na sprawstwo oskarżonego w zakresie zachowania przestępczego, przypisanego mu w zaskarżonym wyroku, jednakże logiczne powiązanie ze sobą poszczególnych zgromadzonych w sprawie dowodów i ich analiza, dokonana w zgodności z logiką, wskazaniem wiedzy i doświadczeniem życiowym, pozwoliła Sądowi meriti na pozbawione wątpliwości uznanie, iż D. D. popełnił przypisany mu czyn. Przede wszystkim do takiego ustalenia zasadnie doprowadziły okoliczności, które pomija autor pisemnego środka zaskarżenia w swojej pisemnej skardze, bądź nie nadaje im właściwej rangi, a o których będzie mowa w dalszej części pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia.

Błędnie obrońca oskarżonego wywodzi, że opinie biegłego z zakresu informatyki, jak też dołączony do apelacji odpis fragmentu instrukcji obsługi dotyczącej programu (...) i zawartość płyty CD z całością instrukcji, wskazują na wiarygodność przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Przypomnieć w tym miejscu należy, co dostrzegł też Sąd orzekający, iż biegły ten w swojej uzupełniającej pisemnej opinii w sposób kategoriyczny wskazał, że D. D. miał możliwość ingerencji w treść dokumentu poprzez zmianę czasu systemowego, gdyż w trakcie jego tworzenia istnieje możliwość ręcznej modyfikacji wskazanej daty, a przestawienie zegara systemowego powoduje utworzenie dokumentu z datą odpowiadającą ustawieniom zegara. Możliwe było również, zdaniem biegłego, dokonanie zmian numeracji faktury w trakcie jej tworzenia, a także jej edytowanie do czasu, gdy znajdowała się ona w tzw. buforze – gdy była zapisana poza nim możliwość edycji już nie istniała. Tej ostatniej kwestii dotyczyła opinia uzupełniająca biegłego wywołana na wniosek obrońcy oskarżonego zawarty w pisemnym środku zaskarżenia. Również ona nie podważyła prawidłowych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający. Biegły miał wypowiedzieć się wówczas, po zapoznaniu się z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie w dniu 10 lutego 2016r., oraz dołączonymi do akt sprawy wzorami faktur wydrukowanymi z tzw. „bufora” i fakturami VAT zaksięgowanymi, czy faktura VAT z dnia 1 grudnia 2010r., o którą chodzi w sprawie, została „wyjęta z bufora” i czy w związku z tym data na niej mogła być zmieniona i być inna niż 1 grudnia 2010r. Biegły nie miał jednak możliwości odtworzenia środowiska laboratoryjnego, na bazie którego była wydana w tej sprawie Opinia (...) z dnia 23 kwietnia 2012r., ponieważ na nośniku nie stwierdzono danych, które były na nim zapisane w momencie wydania wskazanej opinii. Płyta przekazana wraz z komputerem zawierała nową bazę danych, a to oznaczało, że nie można było odtworzyć jej zawartości w nowym oprogramowaniu na bazie programu C. w wersji z 2012r. Taką bazę danych należałoby odtworzyć na nowszym oprogramowaniu firmy (...), które może znacznie różnić się w zasadzie działania od wersji z 2012r. Biegły przyznał, że w chwili, kiedy faktura jest zaksięgowana i poza „buforem”, nie ma możliwości zmiany jej daty, co zostało wykazane na podstawie eksperymentu przeprowadzonego na potrzeby Opinii (...) z dnia 29 stycznia 2016r. (k. 586). Okoliczność powyższa jest oczywiście bezsporna, jednakże stwierdzenie to nie podważa możliwości przestawienia daty zegara systemowego, jeśli oczywiście faktura ta znajdowała się w tzw. buforze, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Nie było bowiem żadnych przeszkód, aby oskarżony mógł swobodnie, tworząc przedmiotową fakturę w okresie objętym zarzutem, nanieść datę wcześniejszą, jako datę jej wystawienia, tj. 1 grudnia 2010r., jeśli się zważy, że była to ostatnia faktura z daty 1 grudnia 2010r., zaś kolejna po niej wystawiona została dopiero w dniu 14 grudnia 2010r. Skoro zatem możliwość taka istniała, to nie można uznać wskazanej czynności (zmiany czasu systemowego) za niemożliwą, a poczynionych w tym zakresie ustaleń za błędne. Oskarżony nie wskazał żadnych racjonalnych argumentów, które podważyłyby prawidłowość ustalonych w sprawie przez Sąd meriti okoliczności i potwierdzałyby dokonanie sprzedaży wymienionego w fakturze sprzętu komputerowego i urządzeń peryferyjnych właśnie w dniu 1 grudnia 2010r. przez spółkę (...)z.o.o. przedsiębiorstwu (...). Niemożliwy, jak słusznie wywiódł Sąd I instancji, był przede wszystkim taki zbieg okoliczności, że w dacie wskazanej w fakturze VAT nr (...) sprzedane zostały dokładnie te same sprzęty i urządzenia, które były przedmiotem zajęcia ruchomości przeprowadzonej w ramach egzekucji komorniczej kilka dni później, tj. w dniu 3 grudnia 2010r., chociaż na półkach znajdowały się wówczas także inne sprzęty i urządzenia. O rzekomej sprzedaży nie poinformował komornika przebywający podczas czynności egzekucyjnej w siedzibie obu firm pracownik J. S., zaś oskarżony dopiero w dniu 10 grudnia 2010r. wystąpił do wierzyciela-Z. P. – z wnioskiem o zwolnienie zajętych ruchomości spod egzekucji wskazując, iż w dacie zajęcia przedmioty te nie stanowiły już własności spółki (...)z.o.o. Zbycie tych przedmiotów było jedynie czynnością pozorną,

o czym świadczy okoliczność braku przepływu za nie środków z firmy (...), a nawet braku polecenia pracownikowi ich wydania, niższa na przedmiotowej fakturze, niż oszacowana przez komornika, na podstawie cen wskazanych na metkach i w komputerze firmy, wartość „zbytych” przedmiotów i urządzeń, brak fizycznego przemieszczenia tych przedmiotów i urządzeń peryferyjnych, jak i okoliczność wystawienia w dniu 14 grudnia 2010r. faktury korygującej, z której wynika (k. 274), że nastąpił zwrot towarów i urządzeń wyszczególnionych w fakturze (...). Nadto, co trafnie dostrzegł Sąd I instancji, faktura VAT nr (...) była jedyną fakturą wśród dołączonych do akt niniejszej sprawy, którą oskarżony przedstawił do podpisu swojemu pracownikowi Ł. W., z którego konta osobiście D. D. ją wygenerował, zaś pozostałe faktury znajdujące się w aktach sprawy oskarżony podpisał własnoręcznie. Poza tym, chociaż nie można zakwestionować okoliczności dotyczących dokonywania sprzedaży towarów i usług firmie (...) przez spółkę (...)zo.o., to nie można uznać, w świetle okoliczności sprawy, iż transakcje te były tak częste, jak to wynika z analizy siedmiu faktur opatrzonych datą 1 grudnia 2010r. Powyższe wskazuje, że poza fakturą (...), sześć faktur z tej daty, wystawionych przez spółkę (...)zo.o. przedsiębiorstwu (...) dotyczy takich usług, jak: aktualizacja oprogramowania, D.-abonament roczny, usługa informatyczna, udostępnienie internetu, konfiguracja programu (...) Kadry (...), niewskazana bliżej opłata transportowa, a więc ich wystawianie nie miało żadnego związku z upustami uzyskiwanymi przez poszczególne firmy u sprzedawców, a takie uzasadnienie wskazał oskarżony w swoich wyjaśnieniach jako powód dokonywania transakcji między firmami, w których w jednej z nich był prokurentem, a w drugiej właścicielem. Powyższe transakcje, w ocenie Sądu odwoławczego, zważywszy na udowodnione w sprawie zdarzenia, wydają się wątpliwe.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, który nieudolnie polemizuje w apelacji z dokonaną przez Sąd orzekającą oceną dowodów, sprawstwo oskarżonego w zakresie prawidłowo przypisanego mu w zaskarżonym wyroku występku, zostało przez Sąd Rejonowy w sposób przekonywający wykazane. W tej sytuacji zarzut dokonania dowolnej oceny dowodów i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest chybiony. Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody uznane zostały za dowody pełnowartościowe i na ich podstawie ustalił Sąd w sprawie prawidłowy stan faktyczny. Oskarżony nie przyznał się wprawdzie do popełnienia zarzucanego czynu i przedstawił swoją wersję zdarzenia, w której zaprzeczył, aby transakcja pomiędzy wskazanymi wyżej firmami w dniu 1 grudnia 2010r. miała charakter pozorny, twierdząc, iż sprzedaż przedmiotów i urządzeń wyszczególnionych w fakturze (...) rzeczywiście nastąpiła i działaniem takim, z uwagi na czas jej przeprowadzenia (przed datą egzekucji komorniczej) nie zmierzała do udaremnienia egzekucji komorniczej. Sąd orzekający zasadnie doszedł do przekonania, że nie można uznać za wiarygodną wersję oskarżonego, a tym samym zdyskwalifikować układające się w logiczną całość dowody, wskazujące na jego sprawstwo w zakresie przypisanego mu występku. Również ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana została zgodnie z dyrektywami płynącymi z treści art. 7 kpk i brak jest podstaw do jej podważenia. Wystarczy lektura sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, aby przekonać się o prawidłowości dokonanej oceny, która absolutnie nie wykazuje cech dowolności. Apelacja obrońcy oskarżonego stanowi jedynie polemikę z poprawnie dokonaną przez Sąd analizą dowodów zgromadzonych w sprawie. Skarżący zbyt dużą wagę w apelacji przykładając do okoliczności dotyczących kwestii posługiwania się przez biegłego wersją demonstracyjną programu C. z 2012r. oraz programem (...)w sytuacji, gdy czyn będący przedmiotem postępowania miał miejsce w 2010r. oraz eksponuje bezsporną okoliczność, iż faktura po wyjęciu z tzw. bufora nie mogła już być edytowana. Biegły, wydając uzupełniającą opinię w toku postępowania odwoławczego, otrzymał nie tylko materiał dowodowy w postaci jednostki centralnej komputera stacjonarnego z naklejką na obudowie nr (...) marki H., płytę DVD-R V. z zawartością kopii bazy danych (...), ale także wszystkie tomy akt niniejszej sprawy i wskazał, że przeanalizował je i nie wprowadził żadnej modyfikacji w treści dotychczas wydanych opinii, podkreślając przy tym, iż dopiero po zaksięgowaniu, kiedy faktura znajduje się poza „buforem” nie ma możliwości zmiany jej daty. Z powyższego wynika, co należy podkreślić raz jeszcze, że możliwe było utworzenie faktury w tzw. buforze z dowolną datą, która nie odpowiadała dacie rzeczywistej, w tym przypadku z datą 1 grudnia 2010r. i wygenerowanie powyższego dokumentu mogło nastąpić w okresie od 3 grudnia 2010r. (data zajęcia przez komornika mienia spółki (...)zo.o.) do 10 grudnia 2010r. (data skierowania przez D. D. do Z. P. wezwania do zwolnienia zajętych ruchomości spod egzekucji).

Reasumując należy uznać, że sformułowane w apelacji zarzuty dowolnej oceny dowodów i ustalonego na ich podstawie błędnego stanu faktycznego, które, w ocenie skarżącego, miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, są niesłuszne i stanowią wyłącznie przejaw niezadowolenia z powodu treści zapadłego merytorycznego rozstrzygnięcia.

Zatem wina oskarżonego w zakresie czynu, który wyczerpał dyspozycje art. 271 § 3 kk w zb. z art. 300 §2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk jest niewątpliwa. Nie ma powodów do kwestionowania przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej występku przypisanego D. D., co również kwestionuje autor pisemnego środka odwoławczego. Sąd I instancji swoje stanowisko w tym zakresie należy i wyczerpująco uzasadnił. Znajduje ono pełną akceptację Sądu odwoławczego.

Należy tylko zaakcentować, iż oskarżony w okresie objętym zarzutem znajdował się w trudnej sytuacji finansowej, przeciwko jego osobie toczyło się wiele postępowań egzekucyjnych, a zadłużenie wobec Z. P. wynosiło 86.972zł. D. D. zachowaniem opisanym w przypisanym mu czynie polegającym na wygenerowaniu faktury nr (...) z datą 1 grudnia 2010r., w której poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne a mianowicie zbycia przez spółkę (...)zo.o. na rzecz przedsiębiorstwa (...) sprzętu komputerowego i urządzeń peryferyjnych wymienionych w fakturze, którą polecił podpisać swojemu pracownikowi, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niewątpliwie udaremnił wykonanie ugody zawartej w sprawie V GC 236/10 Sądu Rejonowego w Siedlcach, a tym samym zaspokojenie wierzyciela spółki (...)zo.o. Z. P.. Zatem wskazana faktura nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, a została stworzona jedynie w celu udaremnienia skutecznego zajęcia ruchomych składników majątku spółki, której oskarżony był wówczas prokurentem.

Tak, jak nie budzi żadnych wątpliwości wina oskarżonego D. D. w odniesieniu do przypisanego mu w wyroku przestępstwa, tak również z pełną aprobatą Sądu odwoławczego spotkało się rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary. Orzeczona względem oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na trzy lata jest karą sprawiedliwą i z pewnością nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać przez Sąd II instancji skorygowany. Dodatkową dolegliwość dla oskarżonego stanowić będzie orzeczona obok kary pozbawienia wolności kara grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 20 zł stawka.

Przypomnieć należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk, z sytuacją taką w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Zdaniem Sądu Okręgowego tylko orzeczenie kary w takim wymiarze, jak w zaskarżonym wyroku, jest w stanie zapobiec naruszeniu przez oskarżonego prawa w przyszłości. Nadto orzeczona względem oskarżonego kara uwzględnia wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił. Fakt, iż D. D. dokonał czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, o czym świadczą okoliczności towarzyszące popełnieniu tego przestępstwa, wykorzystując przy tym posiadaną wiedzę informatyczną, bezsprzecznie świadczy o tym, iż stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, co z kolei znalazło swój wyraz w wymierzonej karze. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona w ten sposób kara uczyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc odpowiedniej reakcji dla tego typu zachowań. Jest przy tym współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz wystarczająca do tego, by podziałała na niego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. W ocenie Sądu odwoławczego tak orzeczona kara spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do jej złagodzenia w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk orzekł, jak w wyroku.